

Ἐν τῇ παραγῇ τῆς φαντασίας του νομίζει ὅτι βλέπει νυκτοβάτας ἐπὶ στεγῶν περιπλανομένους καὶ ἀνεμόμυλον στρεφόμενον καὶ ἔτοιμον νὰ τὸν καταστυντρίψῃ πρὸς τὸ βάθος δὲ ἡμιανοικτοῦ τινος νεκροκραβδάτου διακρίνει φάντασμα τι μονῆρες, ἀπαίσιον φάντασμα, προσλαμβάνον ἀναπισθητῆτος τοὺς χαρακτήρας αὐτοῦ, καὶ μυρία σκέψεις τρομεραὶ καταδαρύνουσι τὴν ψυχὴν του. Αἴφνης ὁ χαρμόσυτος τῶν κωδῶνων ἤχος, τῶν ἀσπαζομένων τὴν ἀγῆν τοῦ νέου ἔτους, δονεῖ εἰς τὰ πεφοβισμένα αὐτοῦ ὦτα, ὡς ἤχῳ μακρόθεν ἐρχομένης θρησκευτικῆς μελωδίας. Τότε γλυκυτέρα τις συγκίνησις εἰσδύει εἰς τὴν καρδίαν του· οἱ ὀφθαλμοὶ του διατρέχουν τὸν ἐνώπιον αὐτοῦ ἀνοιγόμενον ἄπειρον ὄριζοντα καὶ φέρονται ἤδη εὐφρότυποι ἐπὶ τῆς εὐρείας ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Διανοούμενος δὲ τοὺς φίλους, τῆς νεότητός του, εὖτινες εὐτυχέστεροι καὶ ἐναρετώτεροι αὐτοῦ, ἐγένοντο πατέρες εὐτυχῶν τέκνων, ἄνθρωποι ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενοι, ἀναδοῦ· καὶ ἐγὼ ἐπίσης, φίλοι ἐνάρετοι, ἡδυνάμην, ἐὰν ἤθελον νὰ διαβῶ, ὡς ὑμεῖς, μετὰ καρδίας ἀγῆς καὶ ἡσύχου καὶ ἀνευ τύψεως συνειδότος.

Ἰπὸ τῶν πενθίμων τῆς νεότητός του ἀναμνήσεων παραττόμενος, νομίζει ὅτι βλέπει τὸ φάσμα τὸ λαβὸν κατ' ὀλίγον τοὺς χαρακτήρας αὐτοῦ, ἔτοιμον νὰ ἐξέλθῃ τοῦ νεκροκραβδάτου. Μετ' ὀλίγον τὸ φάσμα τοῦτο λαμβάνει τῷ ὄντι ἐνώπιον αὐτοῦ μορφήν ἀνθρωπίνην, ἥτις ἐμψυχοῦται, καὶ μεταβάλλεται εἰς νέον, νέον ὅστις εἶναι αὐτός.

Ὁ δύστηνος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ τοιοῦτον θέαμα, καλύπτει διὰ τῶν δύο χειρῶν τὸ πρόσωπόν του, χύων χεμαῖρος θερμῶν δακρῶν ἐντός τῆς χιόνης χανομένης. Ἐστερημένος πάσης παρηγορίας, ὑποκύπτων εἰς τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀθυμίας του, μόλις δύναται ν' ἀφήσῃ ἀσθενεῖς τινες στεναγμούς.

Ἐπάνελθε, ἔλεγεν οὗτος, ἐσβεσμένη φωνῇ, ἐπάνελθε, ὦ νεότης! ἐπάνελθε...

Καὶ ἡ νεότης ἐπανέρχεται· διότι τὸ γῆρας καὶ οἱ τρόμοι ἦσαν ἀπλατὸν ὄνειρώξεις. Ἦτον ἤδη εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας. Ἀλλὰ μόναι αἱ πλᾶναι δὲν ἦσαν ὄνειρον. Ἠχάριστῃσε τὸν Θεὸν ὅτι, νέος ἔτι ὢν, ἡδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀπαίσιον τοῦ ἀμαρτήματος ἀγραπὸν, καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ φωτός, καὶ τῆς ἀρετῆς, τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὰς εὐδαιμόνας ἐκεῖνας χώρας, εἰς ἃς ἡ ἀφθονία καὶ ἡ εὐτυχία ἐπικρατοῦσι διηνεκῶς.

Μιμῆθῃτι τὸ παράδειγμα αὐτοῦ, νέε, ὅστις, ὡς αὐτὸν, εὕρισκσαι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πλάνης. Τὸ τρομερὸν τοῦτο ὄνειρον ἔστω τοῦ λοιποῦ ὁ δικαστῆς σου, διότι ἂν ἡμέραν τινα ἀναγκασθῆς νὰ φωνάζῃς στεναζών· «Ἐπάνελθε, μακαρία νεότης! ἐπάνελθε...» μάτην, διότι αὐτὴ δὲν ἐπανέρχεται πλέον. Α. Ι.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Αἱ κορυφαὶ τοῦ Ἰμητοῦ καλύπτονται ἀπὸ πυκνὰ καὶ λευκὸφάνα νέφη. Ὁ λαμπρὸς ἥλιος τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ ὀμιχλώδεις κάλυμμα εἶναι περιβεβλημένος καὶ συχναὶ ἀστρακαὶ διακυγάζουσαι ἐπὶ τοῦ ὀριζοντος καὶ βρονταὶ παταγοῦσαι προμηνύουσι χειμῶνας καὶ τρικυμίας.

Διατὶ οἱ χειμῶνες οὗτοι καὶ αἱ τρικυμίας εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν προσφιλή γῆν; Δὲν εἶναι πλέον αὐτῇ ἡ χώρα τῶν ἀνθίων καὶ τοῦ ζεφύρου, τῆς ἀργυροχρόου ἑλαίας καὶ τῶν χρυσῶν κίτραων; τὸν φαεινὸν Ὀλύμπου τῆς Ἑλλάδος μὴ διεδέχθη ὁ χιονώδης καὶ κελαινεφῆς οὐρανὸς τοῦ Ὀσσιανοῦ;

Ἡ κοιλὰς τοῦ τερπνοῦ καὶ ἰλαροῦ Ἴλουσοῦ εἶναι ἡ ὀμιχλώδης κοιλὰς τῆς Κόνκας καὶ ὁ ποταμὸς αὐτὸς ὁ ἀφρώδης χειμᾶρος τοῦ Κολμάρ; αἱ τρομεραὶ καὶ μελανόφθαλμοι κάραι τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τοῦ Βύρωτα, — αἱ πολεμικαὶ καὶ ξανθαὶ παρθένου τῆς Μορβέν;

Ὁ θρηνώδης Ὀσσιανὸς κρατεῖ τὴν γλυκεῖαν λύραν τοῦ Ὀμήρου καὶ τῆς Σαπφούς καὶ ἀντὶ τῶν ἠρώων τῆς Ἑλλάδος; περιπλανῶνται εἰς τοὺς αἰθέρας αἱ σκυθρωπαὶ σκιαὶ τῶν ἠρώων τοῦ βάρδου τῆς Ἄρκτου, ὁ Φιγγᾶλ καὶ ὁ Ὀσκάρ.

Ὡ! πνεῦτε, πνεῦτε, χειμῶνες ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς τοῦ ἔαρος καὶ τοῦ φωτός, καὶ σὺ φύσις ἰλαρὰ πάντοτε ἐνδύθητι τὴν πένθιμον περιβολὴν σου. Τρικυμίας βοΐζετε ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Αἰγαίου καὶ κυματίζετε τὸν πόντον.

Εἰς ψυχὰς μετὰ τοῦ ὠχροῦ φάσματος τῆς θλίψεως καὶ τῆς ὀδύνης συνοικούσας εἶναι ἀνιάρᾳ ἡ διηνεκῆς αἰθρία καὶ γαλήνη. Ἀγαπῶσιν αὐταὶ τὴν βοήν τῶν ἀνέμων, θρηνούτων ἀναμέσον τῶν φραγμῶνων καὶ τῶν καταξήρων δένδρων τοῦ χειμῶνος, καὶ, τέκνα τοῦ πόνου, εὕρισκουσι τέρψιν ἀφατον εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτῶν γλώσσαν.

Διατὶ δὲ περίλυπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ σου, ὦ φίλε; Ἐρώτησον τὸν ἄνεμον διατὶ βοᾷ καὶ τὴν τρικυμίαν διατὶ πνέει, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον μὴ ἐρώτα πόθεν ἡ θλίψις του ἢ ἡ χαρὰ του. Ἴδου χθὲς ἄνεμος καὶ σκότος καὶ ὑετοῦ καταβράκται, καὶ σήμερον... σήμερον ἑαρινὴ ἀνέτειλεν ἡμέρα, ὅποιας δαψιλεύεται ὁ ἑλληνικὸς οὐρανὸς καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῇ τοῦ χειμῶνος. Σήμερον ὁ ἥλιος εἶναι θαλπερός, ἡ αὔρα ἡδύπους μειδιῶσα καὶ ἰλαρὰ ἡ φύσις· ἐγὼ δὲ ἐνῶ χθὲς εὐφροσύνην ἠσθαιόμην εἰς τὸ πένθιμον καὶ ἄγριον τῆς φύσεως, σήμερον ἀναγεννώμαι καὶ κλίνω πρηνῆς ἐνώπιον τοῦ φωτοβάλου Ἀπόλλωνος, καὶ ὡς παιδίον ἐξεληθὸν πρὸς παιδιὰν, τρέχω εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀναβαίνω τοὺς λόφους, κατέρχομαι εἰς τὰς κοιλάδας, ἔμπλεος φαιδρότητος καὶ ζωῆς. Διαυγῇ καὶ κελαρίζοντα ρεῖθρα κυλίει ὁ Ἴλισσός, πρῶτην φοράν ἴσως μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου, καὶ εἰς τὰ ὕδατα αὐτοῦ πλύνουσι χωρικά τινες γυναῖκες καὶ ποιμνία προβάτων καὶ αἰγῶν βόσκουσι παρὰ τὰς ὄχθας του. Ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς φαίνεται ἐκτεινομένη ἐκεῖ κάτω ἡ θάλασσα τοῦ Αἰγαίου, βαθυκύανος καὶ ἀκύμαντος καὶ συγχεωμένη μετὰ τὸ γλαυκὸν τοῦ οὐρανοῦ, πέραν δὲ πρὸς τὸ τέρμα τοῦ ὀριζοντος ὑψοῦνται αἱ νῆσοι, αἱ χαρῆσαι ἀκταὶ καὶ τὰ ὄρη τῆς Πελοπόννησου καὶ αἱ χιονοσκεπεῖς κορυφαὶ τοῦ Κιθαιρώνα.

Μούσαι ἑλληνίδες! τίς θέλει περιγράψῃ τὸ ποιητικὸν καὶ τὴν μαγείαν καὶ τὴν μεγαλειότητα ἅπασαν τοῦ ὀριζοντος τούτου! Εἶναι ἄξιος τοῦ μεγάλου λαοῦ ὅστις πάλαι ποτὲ κατῴκει τὰς πεδιάδας, τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς θαλάσσας ταύτας.

Ἐγὼ ὁ πολλὰ περιπλανηθεὶς θεῶν μεγαλοπρεπεστέραν ταύτης κατώπτεισα ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Ἄ-

θῶνος! Ἐνετρίψησα πάλιν χρόνον εἰς τὰς ἡδυπαθείας τοῦ Βοσπόρου ἀκτὰς, καὶ ὅταν ἀνέτειλε τὸ ἄστρον τῆς ἐσπέρας εὐρέθη πολλὰκις ἀναπλέων μὲ τὸ μονόκωπόν μου, τὰ διδύμους παραλίας, ὧν ἐκάστη καμπῆ, ἕκαστον ἀκρωτήριον μεταλλάσει σκηνὰς καὶ νέας παρίστησι καλλονὰς εἰς τὸ ἐκθαμβον ὄμμα, καὶ ὁμοῦς ἰσάμενος παρὰ τὰς ἀρχαίας καὶ σεπτὰς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς στήλας, ἢ ἀναβαίνων τὴν Ἀκρόπολιν, μετ' ἡδονῆς ἀπλήστου περιβλέπω τοὺς ἑλληνικοὺς τούτους ὀρίζοντας.

Πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἡ καρδίαι μου ψυχρανθεῖσα πρὸς πάντα ἐνθουσιασμόν καὶ πρὸς πᾶσαν ποιησιν, ἐφαιδρύνθη ὑπὸ τὴν ἐπιπόρην τῆς Ἰλαρᾶς ἐκείνης φύσεως καὶ ἐνώπιόν μου εὐρύχωροι ἠνεώχθησαν ὀρίζοντες σκέψεων καὶ ἰδεῶν. Ἰπὸ τοὺς πόδας μου ἔχων τὸν Ἴλυσον, τὸν προσφιλεῖ τούτον εἰς τὰς ἑλληνικὰς Μούσας ποταμόν, καὶ τὸ ἀρχαῖον εὐχάριον, πέραξ δὲ τὸν Ἰμμητὸν ἐκτεινόμενον ὡς γίγαντά τινα τετρωμένον καὶ τοῦ Λυκείου τὰ εἰρήπια καὶ τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ πειραιτέρω τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν Ἀκρόπολιν μὲ τὸν Παρθενῶνα τῆς! ἀνεπόλησα διὰ μίαν σύμπαντα τὸν ἀρχαῖον κόσμον, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰς πολυειδεῖς αὐτῆς συμφορὰς καὶ περιπετείας . . .

Τίς ἐξ ὑμῶν, σώζων ἐλάχιστον ἐνθουσιασμοῦ ζώπυρον εἰς τὴν καρδίαν του, δὲν εὐρέθη πολλὰκις εἰς τὴν αὐτὴν ἔκστασιν, ὅχι μόνον πατῶν τὸ πλήρες ἀναμνήσεων ἐδάφος τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν γωνίαν τῆς ἑλληνικῆς γῆς;

Καὶ ἔπειτα, τίς ἀπὸ τὰς περὶ ἀρχαιότητος ἀναμνήσεις ταύτας δὲν μετέβη φυσικῶς καὶ ἀνεπαισθητῶς εἰς τὰ παρόντα πράγματα; Ἀλλ' ἐνταῦθα . . . ἐνταῦθα πολλὰ ὑπάρχουσι τὰ εὐχάριστα, πολλὰ δὲ καὶ τὰ λυπηρά. Ναί! πᾶσα ἐποχὴ ἔχει τὸν ἰδιόζοντα αὐτῆς χαρακτήρα, ἀλλ' εἶναι ἐξαιρεσίς τις θλιβερὰ ὅταν ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναγεννήσεως παρίστησι παρακμῆς καὶ ἐκπτώσεως συμπτώματα, ὅταν εἰς τὸ γλυκὺ ὄνομα τῆς πατρίδος μένη ψυχρὰ ἡ καρδίαι σου, ὅταν σὲ κυριεῖ ἐν μόνον πάθος, τὸ πάθος τοῦ ἐγώτισμου καὶ τοῦ συμφέροντος καὶ πῶς τὸ ἐνθουσιασμοῦ τὸ πῦρ δὲν ἀναφλέγει τὴν ψυχὴν σου!

Ἀλλ' ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς χλόης βλέπεις θαινούσας μὲ ἐλαφρὸν πόδα Ἑλληνίδας γυναῖκας, παρθένους εἶναι χαρίεσσαι αἱ θυγατέρες αὐταὶ τῆς Ἑλλάδος· ἀρετὴν ἐκφράζει τὸ σεμνὸν ἦθος των, καὶ ἀγγίνοιν πνέει τὸ μαῦρον καὶ ζωηρὸν ὄμμα των. Μετ' αὐτῶν συμβαδίζουσιν οἱ σύζυγοι, οἱ ἀδελφοί, οἱ υἱοὶ αὐτῶν, καὶ τῶν μὲν τὸ σοβαρὸν ἦθος τῶν δὲ τὸ ἀρχαῖόν κάλλος καὶ τὸ πνευματώδες τῆς φυσιογνωμίας μὲ παρηγοροῦσι καὶ μὲ ὑπόσχονται χρυστὰς μέλλοντος ἐλπίδας.

Ὁ ζωηρὸς καὶ εὐφρῆς οὗτος λαὸς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρέλθῃ τὸν προορισμόν του! δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ δοξάσῃ καὶ πάλιν τὴν γῆν αὐτὴν, ἐξ ἧς ἀνεβλάστησε πᾶν ὅ,τι γενναῖον, ὅ,τι ἐνδοξόν, ὅ,τι μέγα. Ἀναπνέων, οὕτως εἰπεῖν, μετ' αὐτοῦ τοῦ ζωηροῦ ἀέρος, τὰς ἐνδόξους ἐκείνας ἀναμνήσεις τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἔχων ὑπ' ὀψιν ἀκαταπαύστως τὰς χώρας ταύτας τῆς παρελθούσης μεγαλειότητος του, θέλει ποτε ἀναφανῆ καὶ αὐτός.

Ὁ λαμπρὸς καιρὸς διαρκεῖ. Ἡ πρὸ τῶν ἀνακτόρων Πλατεία τοῦ Συντάγματος, ὅπου, κατὰ μεσημβρίαν,

παινίζει καθ' ἑκάστην μουσικῆ, εἶναι πλήρης λαοῦ. Ἀλλὰ φέρεται τὰ κύματα αὐτοῦ μόνη ἡ ἑαρινὴ αὔτη εὐδία; Ὅχι! ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι κινεῖν πλέον ἰσχυρὸν καὶ πηρισπούδαστον. Γίνεται μεταβολὴ ὑπουργείου. . . (εἶχε βραδύνει, τῇ ἀληθείᾳ, νὰ γίνῃ τοιαύτη!) Ὁ Ἕλληνας ἀγαπᾷ τοσοῦτον τὰς μεταβολὰς! Καὶ πάντες ἤτενισμένα ἔχοντες τὰ ὄμματά των εἰς τ' ἀνάκτορα καὶ περὶ τῆς μεταβολῆς ταύτης διαλεγόμενοι περιμένουσιν ἐν ἀκοῇ ἡσυχία . . . Ἄξιον εἶναι τῶνόντι νὰ περιεργασθῇ τις ἐνταῦθα τοῦ λαοῦ τούτου τὸ ἀγγίνον καὶ ἄστατον καὶ τὸ εὐμετάβλητον, ὡς ὁ οὐρανὸς του. Εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ λαὸς, ὁ συρρέων ἄλλοτε εἰς τὴν Πνύκα καὶ τὴν Ἀγορὰν καὶ ἐρωτῶν «εἰ γέγοναί τι καιρὸν;» καὶ ῥίπτων τῶρα μὲν μέλαινα ψῆφον κατὰ τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Φωκίανος καὶ τῷ Κλέονι ἀνδριάντας ἀνεγείρων, τῶρα δὲ καταγινώσκων προγραφήν καὶ θάνατον κατὰ τῶν Κλεωνος καὶ τῶν κατηγούρων τοῦ Φωκίανος καὶ τοῦ Σωκράτους.

Νέα κινήσις μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Δὲν κατορθώθη ὑπουργικὴ μεταβολή. . . Ποῖον λοιπὸν γίνεται ἤδη ὑπουργεῖον; Ποῖον κόμμα θέλει ὑπερισχύσει; οἱ περὶ τὸν Ἰπέρβολον ἢ τὸν Νικίαν; . . . ὦ! πόσων ἐψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες! πόσων οἱ ἀγῶνες, οἱ κόποι, τὰ τρεξίματα ἐματαιώθησαν! . . . Ἀλλὰ τὸ ὑπουργεῖον σχηματίζεται καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτό, ὁ Ἀντιναύαρχος καὶ Γερουσιαστὴς Κ. Κριεζῆς, πρόεδρος καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν, οἱ Γερουσιασταὶ Κ. Κ. Νοταρὰς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, Λόντος ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, Σταΐκος ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, Χρυσόγελως ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Παιδείας καὶ ὁ Κ. Βάλβος ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, πάντες ἄνδρες διακεκριμένοι καὶ ἀπολαύοντες τὴν κοινὴν ὑπόληψιν.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ φθάνει ἡ δεκάτη Δεκεμβρίου, γίνεται ἡ ἐναρξίς τῶν Βουλῶν ἀνεῦ ὑπουργεῖου ἀνεῦ κυβερνήσεως σχεδόν, δι' ἀπλοῦ Β. Διατάγματος· καὶ ὅλα ταῦτα συμβαίνουσιν μετὰ τῆς ἡσυχίας ἀπεριγράπτου. Τῇ ἀληθείᾳ, ἂν ὁ Ἕλληνας ἦτον ὀλιγώτερον φιλοπράγμων, ἤθελε εἶσθαι μοναδικὸς λαός!

Ἐντούτοις, καὶ ἐν μέσῳ τῆς φιλοπραγμοσύνης του ταύτης, ὁ Ἕλληνας δὲν ἐμμενεν ἀπράγμων καὶ στάσιμος. Ἐβάδισε πολλὰ εἴματα εἰς τὰ ἐμπρὸς ὑλικῶς τε καὶ διανοητικῶς, καὶ ἤθελε πράξει πολὺ πλεονα, ἂν τοῦ πατριωτισμοῦ τὸ γόνιμον αἶσθημα ἀκμαϊότερον ἔθαλπεν εἰς τὴν καρδίαν του!

Ἀλλὰ ποῦ μὲ πλανᾷ ἡ φαντασία; Δὲν γράφω Ἔργα καὶ Ἡμέρας, ἐπαναλαμβάνων τὰς μετὰ τοῦ ἀναγνώστου καὶ τῆς ἐρασμίας ἀναγνωστρίας μου συνδιαλέξεις πρὸ ἐξαμηνίας διακοπείσας; Ναί! Ἔργα καὶ Ἡμέραι εἶναι καὶ ταῦτα, ἀλλὰ πλέον πένθιμα, πλέον σοβαρὰ τῶν πρώτων, ὅπως καὶ ὁ ἀναγνώστης μου ἔγινε σοβαρώτερος μετὰ παρελθουσιν ὅλης μιᾶς ἐξαμηνίας. εἰς δὲ ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μετήλλαξαν φάσιν τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, ἡ εἰρήνη ἐγκαθιδρῦθη πανταχοῦ, τὸ στοιχεῖόν τῆς συντηρήσεως ὑπερίσχυσε πανταχοῦ καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐπανελάβε τὴν τακτικὴν πορείαν τῆς, οὕτω καὶ τὰ Ἔργα καὶ αἱ Ἡμέραι μεταβάλλουσιν ἀναγκαστικῶς ὑποθεσιν καὶ εἰς μόνον θέλουν εἰς τὸ ἐξῆς περιστρέφονται τὰ κοινωνικὰ καὶ τὰ πατρια.

Ἰδοὺ ἔληξε πρὸ ὀλίγων μόλις ὥρων καὶ τὸ πολὺ-κροτον 1849 ἔτος, ὡς ἔληξε καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ πολυ-

τάραχον, ὡς θέλει λήξει καὶ τὸ σήμερον ἀρχίζον. Ἡ ταχυπετής ἀμαξά τοῦ Χρόνου ἐλαύνεται μυστηριώδη ἐπὶ τῶν οἰμῶν τῆς αἰωνιότητος καὶ μετ' αὐτῆς παρέρχονται καὶ συμβάντα ἀνθρώπινα καὶ συμφοραὶ καὶ εὐτυχίαι καὶ ἔτη καὶ νεότης καὶ ζωή! . . . . τὰ πάντα φρούδα καὶ παρωδικὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ναί! ἡ ἀμαξά τοῦ Χρόνου εἶναι τὸ νεκροπομπὸν φορεῖον ὕπερ ἀκαταπαύστως κομίζει εἰς τὸ τελευταῖόν του σκῆνωμα τὸν ἄνθρωπον καὶ τοὺς πόθους αὐτοῦ, καὶ τὰς φιλίας του, καὶ τὰ μίση του, καὶ τὰς ἐλπίδας του . . . .

Καὶ ὅμως τὴν ἀδιάκοπον πορείαν του, πορείαν πρὸς τὸν τάφον, ὁ ἄνθρωπος δὲν συναισθάνεται, καὶ ὁ ἥλιος τῶν ἡμερῶν του ἔστη αὐτῷ ὡς ὁ ἥλιος τοῦ Ἰησοῦ Ναυί. Ἡ πλήρης ἀκωνθὼν καὶ τριβύλων ὁδὸς τοῦ θίου του τῷ φαίνεται πάντοτε ἀπὸ μυρσίνας καὶ ῥόδα κατάφυτος, καὶ αὐτὰ ἐβλέπει ἀκόμη καὶ ὅτε ἡ νεκρικὴ κυπάριστος εἶναι ἐτοίμη νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ἰπάρχουσιν ὅμως στιγμαὶ ὀδύνης καὶ μελαγχολίας, στιγμαὶ φιλοσοφίας καὶ ἐμβριμήσεως ψυχικῆς καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος συνέρχεται, εἰς ἑατὸν καὶ τότε, σκέπτεται περὶ πάντων τούτων.

Μία τῶν στιγμῶν τούτων εἰς πολλοὺς εἶναι ἡ παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους.

Ἐν τῷ μεταίχιμῳ δύο συνόρων, δύο κόσμων, οὕτως εἰπεῖν, εὐρισκόμενος, ὁ ἄνθρωπος στρέφει τότε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ ἀτεμίζει ἅμα παρὶφόρος, τὸ μέλλον.

Τὸ μὲν εἶναι τὸ ἐμφωτιζόμενον τῆς ζωῆς του ἡμισφαίριον· διέτρεξεν αὐτὸ, ἀλλ' ὀλίγα κατοπτεῖται ἔγνη εὐφρόσυνα τῆς διαβάσεώς του . . . ἀποστρέφει τὸ πρόσωπόν του καὶ τὸ ἕτερον ἡμισφαίριον περιστάται αὐτῷ σκοτεινόν, ἀφανές, ἀβέβαιον, ἀλλ' ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος πάντοτε ὑποφώσκον.

Ὅ,τι δὲν ἔπραξεν ἢ δὲν ἀπήλαυσε καλὸν ὁ ἄνθρωπος, ἐλπίζει νὰ τὸ ἀπολαύσῃ, ὑπόσχεται νὰ τὸ πράξῃ εἰς τὸ μέλλον, πάντοτε εἰς τὸ μέλλον . . . καὶ τὸ μέλλον τοῦτο φεύγει, φεύγει εἰς τῶν ἐλπίδων του καὶ τῶν ἀποφάσάν του τὰς πτέρυγας. . . . Μεταξὺ δὲ ἐλπίζων καὶ μεταμελούμενος ἔφθασεν αἴφνης εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοιπορίας του καὶ ἐν πλείον μέλλον τῷ μένει, τὸ μέλλον τοῦ θανάτου.

Καὶ τὸ παρελθόν . . . . παρῆλθε φεῦ! παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτι, ἄγονον καὶ ἀκλεές.

Τί δὲ ἐγένοντο οἱ ἀγῶνες, αἱ ἐπιθυμίαι, αἱ ἐλπίδες τοῦ ἀνθρώπου; Τὰ πάντα συνετάφησαν μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ ἐπικηδείου πλᾶξ βαρεῖα ἐκάλυψε τὰ πάντα.

Τοιαῦτα ἐσκεπτόμην κ' ἐγὼ χθές, ἐνῶ καθήμενος μονήρης εἰς τὸν κοιτῶνά μου ἐβλεπα τὸν ὠραδείκτην πλησιαζόντα νὰ ἐπιδείξῃ τὸ μεσονύκτιον καὶ νὰ ἐγγίσῃ τὴν ἀκαριαίαν ἐκείνην στιγμὴν ὅτε τὰ δύο ἔτη, τὸ νέον καὶ τὸ παλαιόν, ἂν καὶ ἀδιαίρετα ἐνώπιον τῆς αἰωνιότητος, δὲν διεκρίθησαν εἰσέτι, κατὰ τὸν ἀνθρώπινον ὑπολογισμόν, καὶ ὅτε οὔτε εἰς τὸ παλαιὸν εὐρίσκεται τις οὔτε εἰς τὸ νέον. . . . Ὁ χρόνος τότε ὡς νὰ ἔστη, ἡ στιγμὴ εἶναι ἐπίσημος, μυστηριώδης.

Ἄλλ' ἰδοὺ σημαίνει τὸ μεσονύκτιον καὶ οἱ δώδεκα τοῦ ὠρολογίου κτύποι εἶναι ὡς οἱ πένθημοι ἤχοι τοῦ

κώδωνος οἱ σημαίνοντες ἐπὶ τὴν τελευτὴν προσφιλοῦς τινος ὄντος.

Ἐγγραάσαμεν, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶμεν, ἐν ἔτος ἔτη τῆς ἡλικίας μας.

Καὶ ὅμως μ' ἀρέσκει ἡ ἡμέρα αὐτή. Ἡ κίνησις, ἡ τύρβη, ἡ χαρὰ, ἡ εὐθυμία κυριεῖται τοὺς πάντας. Τὰ ἄκακα παιδιὰ καὶ οἱ ἀδάματοι ἀοιδοὶ ἔρχονται εἰς τὰς θύρας σας καὶ ψάλλουσιν τὸ δημοτικὸν ἄσμα τοῦ νέου ἔτους, καὶ μυριάς σὰς ἐπέυχονται εὐχάς.

Σεῖς δὲ, ἀφοῦ ἐμεριμνήσατε ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἀνοιξάτε ὄλους τοὺς κόμβους τοῦ θυλακίου σας καὶ μετ' ἐλευθεριότητος πολλῆς ἠγοράσατε κομψόν τι δῶρον διὰ τὴν σύζυγόν σας, τὴν μητέρα σας, τὴν ἀδελφὴν σας, παῖγνια διὰ τὰ τέκνα σας, ἢ πολυτίμῳ τι κόσμημα διὰ τὴν μνηστὴν σας, ἢ τὴν ἔρωμένην σας, τέρπεσθε ἤδη παρὰ τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν, ὅπου παντοῖα παρετήθησαν ἡδύσματα καὶ ὅπου πρὸς στιγμὴν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γῆν ἢ ἐπὶ τοῦ Κρόνου ἰσότης..

Πόσην χάριν ἔχει ἡ συνήθεια αὕτη, ἥτις διεσώθη παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς λαοῖς ἐξ ἀμνημονεύτου ἀρχαιότητος, καὶ διεσώθη μεταξὺ πολλῶν ἄλλων τοσοῦτων ἀπλοικῶν καὶ πατροπαράδοτων ἐθίμων, τὰ ὅποια ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐκλείπουσιν θαμνηδὸν ἀπὸ μέσου ἡμῶν ἵνα διαθεχθῶσιν αὐτὰ ξένα ἤθη, ξένοι τρόποι ξένα ἔθιμα, ἀνάμροστα πολλάκις εἰς τοῦ πρωτοτύπου τούτου λαοῦ τὸ πνεῦμα . . .

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Μ' ὅλην τὴν ὁποίαν κατεβάλλομεν ἐπίμονον προσπάθειαν, ἀπέβη ἀδύνατον νὰ χαράζωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς εἰκόνας τὰς ἀπαιτουμένας διὰ τὰ ἄρθρα τῆς Ποικίλης Ἑλληνικῆς Στοᾶς. Βιαζόμεθα ὅθεν ν' ἀναβάλωμεν τὴν δημοσίευσίν των μέχρι οὗ λάβωμεν αὐτὰς ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια τῆς Εὐρώπης ὅπου ἐπέμφθησαν αἱ ἐπὶ πρωτοτύπων εἰκόνων γενοόμεναὶ ἰχνογραφίαι διὰ νὰ χαραχθῶσιν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.